

„Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ“

Έκει πού κάπνιζα ήσυχα ήσυχα τὸ ναργιλέ μου, πού λέτε, νὰ καὶ μοῦ βῆκε ἕνας μπροστὰ μου τὸ «Ἐμπρος» (3 Νοεμβρ.). Πρῶτα πρῶτα χτύπησε στὰ μάτια μου τὸ κεραυνόβλοο ἐκεῖνο ἀρτίκοιο «ἡ γλῶσσα τῆς Ὀρεστείας». Ξαφνίστηκε. Ὅχι βέβαια γιὰ τὴν μοσικὰδες του, μόνο γιὰ τὴν ἀντίφαση τοῦ τίτλου τῆς φημερίδας πού τὸ «χε, μ' ἐκεῖνα τὰ λόγια. Σὰ λέγονταν ἡ φημερίδα «Πίσω», θὰ συμφωνούσανε μάλιστα, καὶ πολὺ, μὲ τ' ὄνομά της, μὰ τώρα τί νὰ σὰς πῶ;... Κατόπι ὅμως σκέφτηκα πὼς ἐσεῖς ἐκεῖ κάτου πού ὅλα σας—μὲ συμπάθειο—εἶν' ἀνάποδα μπορεῖτε νὰ συβιάσετε ἀτάραχοι κ' ἕνα τέτοιο πρᾶμα.

Βεβαιῶνω λοιπὸν τὸ λογιότατο κύριο πῶγραψε τὸ ὑπερδιδασκαλικὸν ἐκεῖνο ἄρθρο, πὼς κ' ὁ Ὀρέστης μὲ τὴν Κλυταίμηστρα (ὄχι Κλυταιμνήστρα, λογιότατε) ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἐκεῖνον τὸν καιρὸ τὸ ἐφτύχημα νὰ κέκτνται καθαρεύουσιν (τί ἀξιολύπητοι πού εἶταν οἱ καθημένοι!) μιλούσανε στὴν ἴδια γλῶσσα, δηλ. στοὺς ἴδιους τύπους (nota bene) πού μιλούσαν οἱ Μπαρμπαλινάρδοι κ' οἱ Μαρούλες τῆς ἐποχῆς τους. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, καθόλου ἡ γλῶσσα τους δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴν ἄλλη πού τοὺς βάζει στὸ στόμα ὁ Αἰσχύλος μὲς' στὴν Τραγωδία του, γιατί δὲ σκοτίζονταν ὁ βλοσυρμένος πὼς μιλούσαν ἐκεῖνοι, μόνε πὼς θὰ τότε νιώσουν καλύτερα οἱ πατριῶτες του. Μήτε στοῦ Αἰσχύλου τὴν ἐποχὴ δὲν μπορέσανε ν' ἀποχτήσουνε καθαρεύουσα οἱ κακορίζικοι οἱ προγόνους μας' ἀφτὴ ἡ ξεχωριστὴ χάρη δόθηκε μόνο σ' ΕΜΑΣ τοὺς μικρομεγάλους.

Σὰ δὲ θέλει νὰ μᾶς πιστέψει ὁ λογιότατος, τότε συβουλεύουμε νὰ φορέσει μιὰν πιστιά, εἶναι τὸ πιὸ ταιριαζόμενο φόρεμα γιὰ τέτοια κορμιά.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

- Ἡ «Πρωία» τῆς περασμένης Δευτέρας ἦταν γλέντι.
- Ἐξὸν ἀπὸ τὸ πολιτικὸ τῆς ἄρθρο, εἶχε καὶ ἄρθρο Ἀντικρουμπαχερικό γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Μιστριώτη.
- Καὶ στὸ ἄρθρο αὐτὸ ὁμιλῶντας γιὰ τὸν Κρουμπάχερ ὁ Λασανίδας ἀνὴρ ἔλεγε:

Ἐμπνευση ὀργιάζει καὶ πὼς ἡ ἰδέα γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ καὶ κάτι, πού νᾶναι πιὸ σιμὰ μας δὲ φαίνεται πούθενά. Καὶ ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ βλέπουμε μιὰ προσπάθεια νὰ μοιολογήσῃ τὴν Γερμανικὴν σκέψιν στὴν Ἑλληνικὴ. Γερμανισμὸς ἔλεγε πρέπει νὰ κλείσει μέσα της ἡ Νεοελληνικὴ ψυχὴ γιὰ νὰ σωθεῖ, μὰ μὲ τὰ λόγια της αὐτὰ δὲ μᾶς εἰδείνε μᾶζι καὶ τὸν τρόπον, οὔτε μᾶς ὥριζε τὴν αἰτία, κ' ἀκόμα δὲ μᾶς ξηγοῦσε κατὰ πόσο θὰ μᾶς εἶναι ὠφέλιμο τέτοιο μπόλιασμα. Ἡ πνευματικὴ ἀνανέωση ἢ, ἂν θελετε, ἐπανάσταση δὲ γίνεται χωρὶς νὰ ξεδιαλύνονται καλὰ μέσα στὸ ἐσώτερον ἐγὼ τὸ γιατί καὶ τὸ πὼς. Κι' ὅταν ὑπάρχει ἀπορία, ἂν ἡ Νεοελληνικὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ δεχτεῖ δίχως κίντυνο τὴν Γερμανικὴν σκέψιν, καθε τέτοιος ἀγῶνας στέκει ἐξω ἀπὸ τὸ σύνορο τῆς ἀλήθειας.

Αὐτὸ μᾶς τὸ δείχνει πιὸ καθαρὰ ἡ ἴδια ἡ «Τέχνη», πού, ἂν καὶ φώναζε, πὼς μὲ τὸ ξαναβάψισμα στὴν Γερμανικὴν κολυμπήθρα θὰ ξεκαθαρίσαμε τὸ νοῦ μας ἀπὸ τὸ σκοτάδι πού τὸ περιζώνει, μολοντοῦτο αὐτὴ δὲ μᾶς ἔκανε νὰ τὸ νοιώσουμε. Γιατί βέβαια δὲ θὰ μᾶς φέροι γιὰ ἀποδεικτικὸ μέσο τὸ ἀνακάτωμα τῆς σκέψης, πού βασιλεῦε μέσα στὶς σελίδες της. Ἦθελεν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Νίτσε, νὰ τὴν ἀγκαλιάσουμε καὶ νὰ τὴν ἀκούσθουμε, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μᾶς μιλοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἐν-

— «Αἱ ὕψεις τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Κρουμπάχερ δηλ.) εἶναι οἱ μέγιστοι ἐπαινοὶ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ μου(!!!) βίου. Ἐφοβούμεν μόνον μὴ ἐπαινέσῃ με, διότι τότε ἦθελεν εἶσθαι ὁμοίησιν αὐτῷ».

— Ἀς μείνῃ ἡσυχοι, κ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πάθῃ ποτέ. Ὁ Κρουμπάχερ τοὺς ἔχει ἀκριβοὺς τοὺς ἐπαινοὺς του.

— Κάποιος ἀντισυνταγματικὸς πολίτης πού εἶδε ἐπιδορθωμένη τὴν Βουλὴν εἶπε:

— «Μὰ πάντοτε ἀπ' ὧς θὰ τὸ ἐπιδορθώσουν αὐτὸ τὸ κτρίο!»

— Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸ ἐπιδορθώσουν κ' ἀπὸ μέσα, δηλ. τὸ περιεχόμενό του!

— Κάθε κόμμα πολιτικὸ ἔχει τοὺς εἰδικούς του πού ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια μὲ τὸ κόμμα ἀρπάξῃ τὴν Ἀρχή.

— Τὸ Θεοτοκικὸ κόμμα ἔχει τὸν κ. Ρωμᾶνο γιὰ Ἐξωτερικὴ εἰδικότητα.

— Τὸ Ζαϊμικὸ ἔχει γιὰ Ἐσωτερικὴ εἰδικότητα τὸν κ. Τριανταφυλλάκο.

— Τὸ Δεληγιαννικὸ ἀπέχτησε τώρα τελευταῖα κ' αὐτὸ τὴν Ἐκπαιδευτικὴν εἰδικότητα μὲ τὸν κ. Φαρμακόπουλο.

— Ἡ «Διάπλασι τῶν Παίδων» μιλάει στὸ τελευταῖο φύλλο της καὶ πάλι γιὰ τὴν γλῶσσα.

— Κάποιος «Μικρὸς Ἀθηναῖος» τῆς εἶπε, λέει, πὼς κατ' ὅσον «Νουμάς» ἔγραψε γι' αὐτήν.

— Καὶ ἡ «Διάπλασι» τοῦ ἀπαντᾷ: «Δὲν εἶπα πὼς εἶμαι ἐναντίον τῆς Δημοτικῆς γλώσσας ἀλλ' ἐναντίον τῶν μαλλιαρῶν οἱ ὅποιοι κτλ.»

— Καλέ, δὲν ἀφήνει τὰ παιδάκια νὰ ξεσπαθώνουν γιὰ νὰ τῆς στρατολογήσουν συνδρομητὰς καὶ θαυμαστὰς τοῦ κ. Ξενοπούλου, παρὰ κάθεται καὶ τοὺς κάνει ἀνόητους κουβέντες!

— Εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰρχίσουν καὶ τὰ παιδάκια νὰ λένε τὸ ἀνόητο αὐτὸ ἐπίθετο πού τίποτε δὲν φανερώνει παρὰ μόνο τὴν σάχλα καὶ τὸν πνευματικὸ εὐνοουχισμό ἐκείνων πού τὸ βγαλάν κ' ἐκείνων πού τὸ μεταχειρίζονται!

— Ὁ κ. Δεληγιάννης κάθε λίγο καὶ λιγάκι φωνάζει πὼς ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν καὶ πὼς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῇ.

— Μοιάζει κ' αὐτὸς μὲ τὴν ἐφημερίδα ἐκεῖνες πού μᾶς παίρνουν ταῦτι μὲ τὸ νὰ φωνάζουν πὼς ἔχουν τὴν πρώτη κυκλοφορίαν.

— Μονάχα πού δὲν ἀποφάσισε κ' αὐτὸς νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἐπίσημα δελτία... τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων γιὰ νὰ ποδεῖξῃ τὴν πλειονοψηφίαν του!

— Ἐνα πολὺ φρόνιμο ἄρθρο ἰδιαβάσαμε στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Σύρου» γιὰ τὰ φοιτητικὰ.

— «Δὲν πταῖουν τὰ ἀπερίσκεπτα παιδιὰ τοῦ Πανεπιστημίου» φωνάζει ἡ Συριανὴ ἐφημερίδα.

— Αἰτᾶουν ἐκεῖνοι πού δὲν τὸ ἔκλεισαν τόσο καιρό.

— Αἰτᾶουν ἡ δειλία τῆς Κυβερνήσεως, ἡ κουφότης τῶν ἀρχῶν, ἡ ἀνικανότης τῶν καθηγητῶν.

— Αἰτᾶει πρωτίστως ἡ προδοτικὴ καὶ ζητιάνικη στάσις μερικῶν δημοσιογράφων.

— Καὶ τελειώνει τὸ φρόνιμο καὶ παληκαρῖσιο ἄρθρο

θουσιασμὸ γιὰ τὸν Ἐμμερσον κ' ὅμως τί ἀντίθετα πνέματα αὐτοὶ οἱ δυὸ νεώτεροι φυλόσοφοι. Καὶ τοῦτο εἶναι ἕνα πρόχειρο παραδείγμα, πούφερα. Στὰ πιὸ πολλὰ πάντα τὸ ἕνα ἄρθρο γιὰ ξένα, κ' ἀπὸ ξένα παρμένο, μαλόνει μὲ τᾶλλο:

Ὅταν ἕνα φιλολογικὸν ὄργανο ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ ἰδέαν, θαρῶ, πὼς πρέπει νὰ κρατᾷ πάντα ψηλὰ τὴν σημαία του ἀπλωμένη, χωρὶς νὰ τὴ χαμηλώνει ποτὲ μπροστὰ σ' ὅ,τι ἄλλο, πού δὲ θὰ ὑποστηρίξει τὴν ἰδέαν του καὶ δὲ θὰ εἶναι σύμφωνο μ' αὐτή. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀλήθειαν παρουσιάζει πάντα δυσκολίες μεγάλες καὶ γιὰ νὰ τὸν διαβεῖ κανένας χρειάζεται νὰχεῖ ἐλεύθερη θέλησιν, πρᾶμα, πού ἔλειψε σὲ πολὺ μέρος ἀπὸ τὴν «Τέχνην» καὶ γιὰ τοῦτο δὲ μπόρεσε νὰ μᾶς δώσει ἐκεῖνο, πού ἀφίνει κάποτε νὰ ξανοίγεται στὸ βάθος της. Σκλαβωμένη ἀπὸ τὴν μίμησιν καὶ μὴν ξέροντας τί νὰ πρωτοδιαλέξει, ἐκλείσει μέσα στὶς σελίδες της τὰ πιὸ ἀνόμοια πρωτότυπα καὶ ξένα μακρυσμένη ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ζωὴ καὶ νομίζοντας ὅτι δούλευε τὴν τέχνην, ἂν δημοσίευε ὅ,τι θύμιζε ἢ σίμονε κάθε ξένη τεχνουργία, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸν προορισμὸ της, ἡ πιὸ σωστὰ ἀπὸ καίνο, πού ἤθελε νὰ κάνει κ' ἔτσι κατάντησε τὸ ἔργο της ἀρνητικόν. Θέλησε νὰ φέροι κάποια ἐπανάσταση στὴν φιλολογία μας — μᾶς τὸ εἶπε στὸν πρόλογόν της καὶ στὸν ἐπίλογόν — μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, γιατί τὸ ἔργο της ἦταν ἀφιλοσόφητο, καὶ γιατί δὲν πρόσεξε στὸ διαλέγ-

της μὲ τὴν δικαιοσύνην ὁμολογία πὼς μονάχα ὁ Πάλλης, ὁ Μπενή-Ψάλτης κ' ὁ Τσιτσικλῆς ἀπαδείχθησαν ἱκανοὶ νὰ κτυπήσουν τὸν φαῦλον τύπον καὶ νὰ φέρουν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν.

— Ἐνας φιλολογικὸς παλητονεκὸς δογματίζει κάπου μὰ σοβαρότητα χιλίων παλητάτων, ὅτι ὁ κ. Πάλλης αἰσθάνεται κάποτε τὴν ἀνάγκη νὰφίνη τὴν διπλογραφίαν χάριν τῆς γλωσσολογίας.

— Ἦθέλαμε νὰ ξέρουμε τί ν' ἀφήνῃ κάποτε κ' ὁ παλητονεκὸς αὐτὸς γιὰ νὰ καταγίνεται μὲ τὴν φιλολογία.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Η ΞΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

Φίλε μου Νουμά,

Σοῦ στέλνω ὡς ἐπίκαιρον μιὰ κουβέντα ποῦκανα μὲ τὸ παιδάκι μου ἐδῶ κ' ἕνα μῆνα.

Τὸ παιδάκι μου, δέκα χρονῶν παιδάκι, κοῦτό δὲν εἶναι. Ὁ δάσκαλός του μάλιστα μοῦ τὸ λέει κ' ἔξυπνο καὶ φέτος ἐπὶθῆξε καὶ μιὰ ταξί. Τ' ἀρέσουν καὶ τὰ γράμματα. Διαβάζει πολὺ, ὅ,τι βρῇ μπροστὰ του, ἀρκεῖ μονάχα νᾶναι τυπωμένο χαρτί.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν τὸ παιδάκι μου, σὰν ἀποφάγαμε, ἐπῆρε νὰ διαβάσῃ μιὰ ἐφημερίδα, τὴν Ἀκρόπολι, πούγραφε τὸν κίνδυνο πού πέρασε στὸ ταξίδι της ἡ Ἀμφιτρίτη, ὅταν ἔφερνε τὸ Διάδοχο, μὲ τὴν φουρτοῦνα. Ἐδιαβάζε μεγαλόφωνα καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ μὲ ρωτοῦσε τί θὰ πῇ τοῦτο καὶ τί θὰ πῇ ἐκεῖνη ἡ λέξι, πατέρα.

Ἐφτασε καὶ στὴ φράσι: «Ἡ λέμβος ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν κυμάτων».

—Τί θὰ πῇ «ἀνάρπαστος» πατέρα;

—Νά, τὴ βάρκα τὴν ἄρπαξαν τὰ κύματα.

—Μὰ τότε γιατί δὲν τὸ γράφουνε ἔτσι;

—Ξέρω κ' ἐγὼ; Γιατί ἔτσι θέλουν!

Τὸ παιδάκι μου ἐξακολούθησε νὰ διαβάξῃ. Ἐγὼ ξαπλωμένος στὸν τιβάνι, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, τᾶκουγα, ἡ σωστότερα παρακολουθοῦσα τὸ μαρτύριό του τὸ μεγάλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀφήνει τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ φωνάζει μὲ ἀγανάκτησι:

— Δὲν ντρέπονται λιγάκι, νὰ περιφρονοῦν τὴν γλῶσσά μας καὶ νὰ γράφουνε μιὰ γλῶσσα ξένη!

—Ξένη γλῶσσα; Καὶ πού εἶναι ἡ ξένη γλῶσσα, παιδί μου;

μα ἐκεῖνου, πού θάδινε στὸ ἔθνος καὶ πού ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀρέσει, ὅπως ἔλεγε. Ἐχομε ἀνάγκη βέβαια νὰ ριζοῦμε καινούργιες ιδέες μέσα στὴν κοινωνία μας καὶ νὰ τὴ δυναμώσουμε μὲ τὴν πνοὴ τῆς μεγάλης σκέψης, τῆς σκέψης πού θὰ οδηγήει πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ εἶναι κ' ἀνάγκη νὰ προσέχουμε πολὺ στὸ τί θὰ δίνουμε στὸ ἔθνος μας γιὰ τὴν ἀνάπασή του καὶ νὰ νοιώθουμε πιὸ εἰν' ἐκεῖνο, πού θὰ μπορέσει νὰ τὸ δεχτεῖ ἡ ψυχὴ του χωρὶς τὸν κίντυνο νὰ τὴ βλάψῃ.

Ν. Μάκρυνε τὸ λόγο γιὰ τὴν «Τέχνην», γιατί ἀπᾶνου σ' αὐτὴ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ γενικὰ γιὰ κάποια πρᾶματα, πού θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ ξαναπῶ παρακάτου, ἐξετάζοντας τὸ ἔργο καὶ τῶν ἄλλων περιοδικῶν μας. Ἀλλὰς τε ἡ «Τέχνη» εἶναι ἡ μητέρα —μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανένας— τῶν κατωπινῶν περιοδικῶν, πού θέλησαν κ' αὐτὰ νὰ δουλεύουν γιὰ τὴν τέχνην καὶ νὰ δώσουν καινούργια πνοὴ στὴν φιλολογία μας καὶ φυσικὰ ν' ἀναμορφώσουν καὶ τὴν ἄλλη ζωὴ μας, ἂν παραδεχτοῦμε — ὅπως δὲ εἶναι κ' ἡ ἀλήθεια — ὅτι ἡ φιλολογία ἔχει τὴν μεγαλειότερη ἐπίδραση στὴν πρόοδο καὶ στὴν διάπλασιν κάθε κοινωνίας.

(Ἀκολουθεῖ)

—Νά, πατέρα μου! 'Η γλώσσα αυτή, πού γράφουνε και δὲν τὴ νοιώθουμε μεις.

Προχτές ἕνας φίλος μου, πού διάβασε τὰ τοιχοκολλημένα τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ἀνωφελῶν βιβλίων» μού εἶπε:

—'Ετύπωσε τώρα τελευταία ὁ Σύλλογος τὸν «Οἶνον». Τὸ βιβλίο θά'ναι προωρισμένο γιὰ τοὺς ταβερνιάρηδες.

Αὐτοὶ θὰ τὸ διαβάσουν γιὰ νὰ μάθουν νὰ φτιάχνουν τὰ κρασιά τους ἕκαστος ἕκαστος. Μὰ ποῖος στὸ θεό σας θὰ ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὸν τίτλο αὐτόν, ἀφοῦ οὔτε ὁ ταβερνιάρης τὸ λέει οἶνο τὸ κρασί του, οὔτε οἱ πελάτες τὸν γιὰ οἶνο τοῦ τὸ ζητᾶνε;

'Η παρατήρησις τοῦ παιδιοῦ μου κ' ἡ παρατήρησις τοῦ φίλου μου γιὰ τὴ ξένη αὐτὴ γλώσσα, τὴν καταρροῦσα ὅπως τὴν λέει ὁ Φιλήντας σας, μ' ἐσπρώξαν νὰ σοῦ γράψω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἄν τὰ βρίσκετε σωστά ρίξτε καμμιὰ γωνιὰ τοῦ ἀγαπημένου φύλλου μας. Ἀλλοῦς στὸ καλαθί, δίχως διαταγμὴ.

ΚΡΙΤΩΝΑΣ

Υ. Γ. Κελά Πού τὸ θυμήθηκα. Κάποιος κύριος μού εἶπαν, τυπώνει σὲ λίγες μέρες κάποιον βιβλίο πού τὸ ἐπιγράφει: «Τὸ κρασί». Αὐτὸ θὰ τὸ διαβάσουν οἱ ταβερνιάρηδες καὶ θὰ ὠφεληθοῦν. Τὸν «Οἶνον» ἔς τὸ πιασὶν τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν κτλ. γιὰ νὰ μεθύσουν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Ἄν ἔξη γάτες τῶν ἑξῆς ποντικὸς σ' ἔξη λεφτά, σὲ πόσα λεφτά δώδεκα γάτες θὰ φᾶν ἑκατὶ ποντικὸς:

'Η Μαριγώ εἶναι 24 χρονῶν. Ἐχει διπλὴ ἡλικία ἀπὸ ὅ,τι εἶχε ἡ Ἄννα ὅταν ἡ Μαριγώ εἶχε τὴν ἡλικίαν πού ἔχει τώρα ἡ Ἄννα. Πόσων χρονῶν εἶναι ἡ Ἄννα;

Ποῖος δεσπότης φορεῖ τὸ πιὸ μεγάλο καλυμαῦκι;

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεῖ στοὺς συνδρομητὲς καὶ τακτικὸς ἀναγνώστες του τὰ κόλουθα βιβλία, σχεδὸν χάρισμα:

Τοῦ ΠΑΛΛΗ τὴν «Ἰλιάδα» (δύο τόμοι Α—Μ). Δρ. 1.—

Τοῦ ΚΑΜΗΥΣΗ: ὅλα τὰ ἔργα (τόμοι ἐξῆς: Φάρσα τῆς Ζωῆς, μυστικὸ τοῦ γάμου.—Μὲς Ἄννα Κούτλεϋ.—Κοῦρδοι.—Δαχτυλίδι τῆς Μάννας.—Ἀνατολή.—Βιβλίο τῶν Συντριμίων.—Στὰ Σύγνεφα.—Διονύσου διθύραμβοι). Δρ. 3.—

Τοῦ ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ: τὸν «Τίμωνα τὸν Μιδάνθρωπο» μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Ἡλία Βουντιερίδη. Λεπ. 30

Τοῦ ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: τὰ «Σύννεφα» τραγούδια. Λεπ. 30

Τοῦ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Τοῦ Νουμά «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» (1900). Λεπ. 30

Τὰ ταχυδρομικὰ τὰ πληρώνουν οἱ ἀγοραστὲς.

Τὰ βιβλία τὰ βρίσκετε στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» καὶ στὰ κιόσκια τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ὀμονοίας.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζιου καὶ τοῦ «Νουμά» εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἐγοραστῶν λαχειοφύρων ὁμολογίων ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχμ.

Ὁ κ. Γ. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάζῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφύρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχμ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μετὰ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ κ. Dieterich σὲ δύο φύλλα τοῦ περιοδικοῦ «Berliner philologische Nachschrift 48, 49». λαμβάνοντας ἀφορμὴν ἀπ' τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, πού μπήκε πάλι στὴ μέση, κάνει λόγο γιὰ τὶς μεταφράσεις, πού κάνανε οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, τῶν ἀρχαίων ποιημάτων, πρὸ πάντων δὲ μιλάει γιὰ τὶς μεταφράσεις τοῦ Πολυλά, Πάλλη, καὶ Καλοσγούρου, ἐπαινῶν καὶ τὶς δύο μεταφράσεις τοῦ Πολυλά καὶ Πάλλη λέγοντας πῶς κατάρθρωσαν νὰ μᾶς δώσουν τὸ πρωτότυπο, μὲλον ὅτι τραβήξαν διαφόρο δρόμο στὴ γλώσσα, γιὰτὶ ὁ μὲν Πολυλᾶς στὴ μετάφραση τῆς Ὀδύσσειας ἀφήνει πού καὶ πού νὰ μπαίνουν μέσα στὴ μετάφραση λέξεις τῆς κατ' ἀρεσκείας καὶ ἀρχαίας, ἐνῶ τοῦ Πάλλη ἡ γλώσσα εἶναι καθαρὴ δημοτικὴ καὶ σὰν ὕψος τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν καμωμένη. Ὅσο γιὰ τὴν μετάφραση τοῦ Προμηθέα τοῦ Αἰσχύλου, λέγει πῶς εἶνε ἡ μόνη μετάφραση πού ἀξίζει, γιὰτὶ κατὰ ἄλλες μεταφράσεις, ὅπως τοῦ κ. Ραγκαβῆ ἐγίνηκαν σὲ μιὰ γλώσσα, πού εἶναι βριστὴν ἀρχαία ἀρμονία, καὶ δὲν εἶναι οὔτε ἀρχαία γλώσσα, οὔτε καθαρὴ δημοτικὴ. Αὐτὴ ἡ μετάφραση καὶ τοῦ Πολυλά ἡ μετάφραση τοῦ Hamlet μᾶς δείχνουν, σημειώνει ὁ κ. Dieterich, πῶς ἡ δημοτικὴ γλώσσα μπορεῖ καὶ τὶς ὑψηλότερες ιδέας νὰ ἐκφράσῃ. Ὅσο γιὰ τὴν γλώσσα τῆς μετάφρασης τοῦ Καλοσγούρου λέγει πῶς ἀκολούθησε τὸν Πολυλά. Ἀπὸ δὲ τὶς ἄλλες μεταφράσεις πού ἔχουν ἀξιώσεις καλλιτεχνικὰς, ἐπαινῶν τὴν μετάφρασιν τῆς Ἡρώς καὶ Λεάντρου, τὴν μετάφρασιν μερικῶν εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου ἀπὸ τὸ Καλοσγούρο, τέλος δὲ σημειώνει πῶς στὴν ἐφημερίδα «Νουμάς» μιὰ πολὺ καλὴ ἀπόδοσις τοῦ Τίμωνα τοῦ Λουκιανοῦ ἐγίνηκε.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαίτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως 1911 Ἰανουαρίου 1904 τῶν ἐξῆς Ἑθνικῶν Δανείων:

5 ο/ο 1881	πρὸς φρ. χρ. 4.—
5 ο/ο 1884	» » » 4.—
4 ο/ο 1887 (Μονοπωλίων)	» » » 4.—
5 ο/ο 1893 (Κεφαλαιώσ.)	» » » 2.30
4 ο/ο 1902 (Ἑλλ. Σιδ.)	» » » 10.50

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1903

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κουρεμένον. Ανοίχτε τὸ λεξικό σας νὰ δῆτε τί πρᾶγμα εἶναι τὸ λάδανον. Ἀπ' αὐτό, ἂν δὲ, ἀπατώμεθα, ἐκπηγάει καὶ ὁ Λαδάνειος διαγωνισμὸς ὁ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα μέχρι τοῦδε φιλολογικὰ λάσανα ἀναδείξας.

— κ. Σ. Γιανν... στὴν Πάτρα. Σὲ σταίλαμε τὴν Ἰλιάδα τοῦ Πάλλη ταχυδρομικῶς. Σὲ ἐξίστημα δέκα ἡμερῶν, ἀγοράσθηκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» πανήντα Ἰλιάδας, κ' οἱ περισσότερες ἀπὸ φοιτητὲς τῆς Φιλολογίας. Ἀπόδειξις πῶς ὁ κ. Μιττριώτης μετὰ τοὺς λόγους του, πᾶσι νὰ μεταβάλῃ ὅλους τοὺς ἀκροατὰς τοὺς δημοτικιστὰς. — κ. Ξεντάρη. Καλό. Μὰ πᾶντο στὸ ἴδιο θέμα ἔχουν γραφῇ, δὲν ξέρουμε καὶ μεις, πόσες χιλιάδες ποιήματα καὶ διηγήματα ἔως τώρα. Δὲν μᾶς στέλνετε τίποτ' ἄλλο; — κ. Ι. Θεοδ. στὴν Σπάρτη. Τὸ διηγημα, ἰσχυρότερα. Οἱ παρατηρήσεις ἀδικεῖ. Ὁ «Νουμάς» δὲν ἐζήτησε ποτὲ νὰ ποχτήσῃ ἀναγνώστας τῆς εὐκαίριας ὅπως τοὺς λές. Γιὰ τοὺς τέτοιους, ὑπάρχουν εὐτυχῶς τόσες ἄλλες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ. Κάτι ἄλλο ζηταῖ ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες του καὶ κατὰ ἄλλο ζητοῦ, οἱ ἀναγνώστες του ἀπ' αὐτόν. Κ' εὐτυχῶς ἔσα μετὰ τὴν ὥρα συνεννοοῦνται θαυμάσια. — κ. Πανάρετο. Ἀφοῦ ὅλ' οἱ ρεκλημαῖδες ἐκαραυνοδόλησαν τὴν ἐθνικὴν μας γλώσσα, δὲν ἔμπορῶς νὰ μὴ τὴν κεραυνοβολήσῃ καὶ ὁ κ. Φιλάρετος. Εἴδομε καὶ μεις τὸ πολὺτιμο γιὰ τὴν γλώσσα αὐτόγραφο τοῦ ἀνδρός, πού δημοσιεύθηκε σὲ μιὰ Ἑλληνογαλλικὴ ἐφημερίδα, κ' ἐνθουσιαστήκαμε γιὰτὶ παραδόξως ἦταν σύντομο, ἐνῶ μποροῦσε ἀξιόλογα νά'χῃ καὶ αὐτό, ὅπως καὶ ὅλα τὰλλα τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, μήκος σταδίων ἐκκαίδεκα. — κ. Ντάβινο. Τὰ τῆς Λαδανείου Ἀκαδημίας στὸ ἄλλο φύλλο. Σήμερα καθὼς βλέπετε, ἔχουν τὸν λόγο οἱ Ἀχαρνεῖς. — κ. Διον. Σουλ. Καλὰ τὰ λέτε, μὰ θαρρεῖτε πῶς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεταί κουρέντα γιὰ τέτοια μικροπράγματα; εἶναι τόσα ἄλλα θέματα στὴν ἡμερησία διάταξι. Γράφετε τίποτα ἀπάνω σ' αὐτὰ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε μ' εὐχαρίστησι. — Ἀφοῦ θέλετε στίχους μετὰ βέβαιος καὶ μετὰ ὕψος, κ. Ἀνακρεοντίδη, σὰς σεβόμαστε τοὺς ἀθάνατους αὐτοὺς στίχους τοῦ κ. Βλάχου... καὶ καλὴ νύκτα σας:

Εἶχον νὰ σ' εἰπῶ ἀπειρα... καὶ ὅμως ἀπορεῖς πῶς σιωπῶ.

Τί νὰ σ' εἰπῶ, Δημήτρη;—Ἀφοῦ ἀναχωρεῖς, εὐχὴ μου μόνη

Εἶναι:—Ἄν μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ, καθὼς σὲ ἀγαπῶ, Μὴ μὲ λησμονεῖ!

— κ. Ν. Καρ. Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησίς σας. Καὶ γι' αὐτό, καθὼς βλέπετε στὴν ἀγγελίαν μας, ὅποιος θέλει κανένα ἀπὸ τὰ βιβλία, μπορεῖ νὰ πηγαίη στὸ κιόσκι τῆς Ὀμονοίας καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ τάγοράζῃ.—κ. Σωτ. Κ. Κορτζεῖναι ἀνάγκη νὰ σὰς δοῦμε.—κ. Κώστα Καιροφύλα. Πιερίμενος τὸν τόμο τοῦ Βαλαωρίτη πού σὰς δανείσαμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢ τοι φράγκα καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὠριμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται, εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψews (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογίουχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογίων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεϊ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1) 2 ταῖς ο/ο	6 μην. τοῦλάχισ.
2 » ο/ο	1 ἔτους »
3) 2 » ο/ο	2 ἐτῶν »
2 » ο/ο	4 » »
4 » ο/ο	5 » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.